

(המשך מעמוד 23)

ככה שאנחנו עושים מעשים שלא עשינו עוד זה היה כבד זה היה מאוד עד היית תיות עד שאפשר לטבוע.

אם הדברים שנתת לי הם כמו זרע, אני אשתך האמיתית. כי ילדתי לך לפעם מים, אני חושבת שילדתי לך אלף.

אומרים שאתה מדבר אל אלהים כאילו אלהים היה יושב איתך לשולחן.

אם יפתחו את הלב שלך לעומתי, ואני אכנס לשם ויטרגו אחרי אני אהיה בכל העולם.

איה ישבה על הספה ואז ישבתי לצידה ושאלתי אותה מה שמה והייתי שואלת אותה מה את עושה ואיפה את גרה וכל זה היה טוב אבל לא היה חשוב לי היה חשוב לי שאתה איתנו שאתה רואה הכל ומקשיב לנו והרגשתי שאתה שמח שאתה אוהב אותנו וחושב שאנחנו נערו נח

הבצלת לידה - לעם כולו

(המשך מעמוד 23)

זה היה נס. דבר שברוח, לא משהו מציי אולי.

לא, לא קיימתי יחסים לסביים לפני כן, ולא אחרי כן. אבל אלה לא היו יח יחסים לסביים. זאת היתה חגיגה רוחנית, נס.

כן, איה היתה במציאות. במשך שליך שהי ימים, שבהם היינו יחד, איה היתה מציאותית מאוד. היא היתה נעימה מאוד. אבל אחר נעלמה.

היתה לי אהבה לפני פנחס. בגיל 12 התאהבתי בבחור ירושלמי, שינגן על גיטרה. הרגשתי אז שאני מכירה אותו יורב לות. זו תמיד הרגשתי כשאני מאוהבת. ודאי שאני משיכה להיפגש עם פני חס גם כיום. פנחס הוא חלק מההוויה שלי. וימשיך תמיד להיות כך.

ה מכתבים שכתבתי הם כולם תור זה צאתה של אירועים מסויימים. כל מכתב נובע עליו תאריך, והוא נכתב מיד למחרת משהו שהתרחש בינינו, ושגרם לי להתיישב ולכתוב.

מובן שמעולם לא חשבתי לפרסמם. אבל פנחס שיכנע אותי שהמכתבים האלה הם החיים עצמם. שבפירסומם לרשות הרבים, אני יולדת בעצם את פריאהבתנו. הר פכת את מה שהיה בינינו - למשהו רור חני, לאיצרו של העם כולו.

תגיד לי, את לא מקנאה בי? את בטח מקנאה בי. כל אשה היתה מקנאה בי. כי אני נגעתי באלוהים. ברוח עצמה. אני איבדתי את העצמיות. את הגשמיות, כי יחסי עם פנחס. הוא הפך את גופי למשהו רוחני.

נכון, היו גם הרבה סבל ויטורים, ביי חסי עם פנחס. אבל מעולם לא עשיתי את חשבון הרווח וההפסד. לפני שהתפרסם הספר, הבאתי את הר הניגון הביתי.

מדות. והיא נראתה שקטה מאוד אבל היה לה חם ואמרה שתוריד את החולצה. והורידה והתחלנו לדבר בשקט. בינינו ושאלתי אותה משהו והיא אמרה כן. והחלטנו להמשיך ולדבר ככה רק נהיה עירומות וקמנו להתפשט וחזרנו לספה

עוד לא היה איש

פראי ואפל,

זיין כזה, אוהב

בתוליות כזה.

ושכננו עליה. אני זוכרת שחשבתי בלבי שטוב כי איה באה כי איה דומה לפנחס וכשפנחס יסע לחוץ לארץ איה תישאר איתו.

התקרבו וחיבקנו אחת את השניה ו היה לה גוף ארוך רגליים ארוכות השדיים שלה היו נעימות והריח שלה היה נעים והתנגנון על הפנים על הצוואר על ה שפתיים בשקט.

ואם אתה חושב ששכחתי אותך ושכחתי שאתה יושב על הכורסא ומעש ומסתכל עלינו בשקט אתה טועה אני לרגע לא פסקתי אז לחשוב עליך והרגשתי שאת כל זה אני עושה לך ולה ביחד.

... אז התפשטת גם אתה ובאת אלינו וחיבקת אותנו את שתינו ואמרת אתן יפות עכשיו אתן יפות מלאכים...

חגיגה של מין

אמא שלי לא קוראת. אבא קרא את ההגהות, ולא אמר כלום.

ע ד כאן, הבצלת. וממנה, לפני חס. מרווחת הכתבת:

דירה בבית משותף. הפעם, רמת-גני. הי דלת נפתחה עליידי גבר ממוצע-קומה, עגלגל, בעל עיניים ירוקות מגנטיות לי- הפליא. קולו שקט, שלוו, איטי, בוטה בעצמו ומשרה רגיעה. מוכיר מאוד את אופי וסיגנון קוליה של חבצלת.

השיב פנחס: הכל אמת. המכתבים כולם. הכל עובד דות. בנערה זו פשוט התגלה גניוס אמיי תי, פרצו ממנה מקורות רוחניים מדהי מים.

כן, גם פרשת איה, המרעישה את כור לם. כן שמה בדוי. אבל היא עצמה אמיי תית מאוד.

היא לא היתה מכרה משלי. סתם אחת שצנחה למקום. משום כך מובן גם שכל המיפגש הזה היה לא מתוכנן, אלא ספוני טני. אם היה מתוכנן, זה היה בדיוק כמו הדברים שקורים בצפון תל-אביב. כמובן שלא ניתן לנסות לפרט דבר שמימי כזה.

א, זרם המתמאות והקילוסים הבל- תי-פוסקים, כביכול שבמכתבים, אינו מחמיא לאגו שלי. אינני חסר נערוה, ומי

כתב אליי,

ביקש לפגוש את

חבצלת ענייתי

לו שיחפש אותה

בנערתו שלו.

עולם לא הייתי חסר. זה פשוט התרחש. והחלטתי שפירסום המכתבים של חבצלת יתרום אולי לתיקון החיים הרקובים שלנו.

... ובאת ושכבת בין שתינו ושכבת קור דם איתה ואחרי כמה זמן שכבת איתי ואיה הביטה בשקט והניחה את ראשה על כתפי... והיינו אז כולנו באחוזה גדולה וב ידידות וכמו בטבע...

א ין זו הפעם הראשונה שספריו של שדה מעוררים תגובה חריפה. גם ספרו הנודע ביותר, האוטוביוגרפיה שלו החיים כמשל, עוררה הילוקי-דעות חדים. על רמתו כסופר, ועל מקומו הברור בשור רה הראשונה של הסופרים הישראלים, אין ויכוח.

הוויכוח הוא על אישיותו. כתוצאה מכך שהנושא הבלעדי של כל ספריו, ועיסור קיו, הוא פנחס שדה. מעריציו טוענים שהוא גאון, יריביו - שהוא חולה בי שיגעון-גדלות דוהר, פרי ריגשי-נתיחות עמוקים.

גם על התמסרות הספיקו כבר המש- מיצים לטעון שהוא נכתב למעשה בידי שדה עצמו, לא בידי חבצלת. חסידיו, וכן כל מי שהודמן לו לשבת פנימ-אליפנים מול חבצלת עצמה, את לשמוע את דבריה הי מיוחדים במינם. שמה העשירה, את צורת התבטאותה המקורית ומבולבלת גם יחד - אלה נשבעים בנקיטת-הפז שיה מכתבים מכתביה. ואילו את דעתו של הרוב השקט, הי נייטרלי, שאינו יודע להחליט, ביטאה הי מבקרת הדד בושס: "מאחר שאלוהים מצא כאן מריה הקדושה, רק טבעי היה לצפות שייולד להם ישו."

אני מרגישה כאילו שבערת בי. אני מרכינה ומנשקת את הדפים. אתה הברכה שלי. ממני שלום.

פירסומם ברבים לא מחמיא ולא מבין לגבי. אבא שלי היה פועל בניין, וגם אני רואה את עצמי פועל, בכלים אחרים. בפירסום מכתביה של חבצלת אני רור אה סיוון להציל את החיים ההרוסים והנהרסים של חברתנו.

אנחנו חיים היום בחברה של חולי-ירות. אני מקבל מכתבים מרבבות גברים ונשים. מובן שאינני יכול לענות לכולם. אתמול קיבלתי מכתב מחייל שכתב לי: "ברגע שקראתי קטעים ממכתביה של חב צלת, התרגשתי. ממש עבר בי רעד וקור". החייל ביקש להכיר את חבצלת.

השכתי לו שאת חבצלת עליו למצוא בנערה שלו. וזה בעצם מה שרציתי לומר בפירסום המכתבים. על כל אחד מאיתנו לבסות ולגלות את חבצלת באשה שלו, בי נערה שלו. כמו שעל כל אשה למצוא את פנחס שלה בנכר שלה.

כתבתי לאותו חייל שאף אם היה מכיר את חבצלת שלי, לא היתה זו אותה חב צלת שכתבה לי את המכתבים. כי חבצלת זו, יצאה רק לקראתי, ולתוכי.

ד צרה היא, שכתרבות שלנו קוב- זרת האשה את האיש שבאיש שלה, במקום להוציא אותו החוצה. וגם האיש קובר את האשה שבאשה שלו, במקום לעזור לה להשתחרר.

אנחנו עוברים ליד החיים, במקום לחד יות אותם. וגם את מעט ההודמנויות שהי חיים מעניקים לנו, אנו מחמיצים. אחד הגורמים לכך, לדעתי, הוא השי תוללות החומריות שתקפה אותנו, ושי גרמה להרס חיינו האמיתיים. אני ניסיתי תמיד להיזהר ממגיפה זו. אני חושב שאני והדוררים הננו בעלי הי הכנסה הנמוכה ביותר בארץ. אני חי על 300 לירות לחודש. יש ימים שאני מס תפק בלחם ומים.

אין זה בגלל שלא יכולתי להרוויח יור תר, אלא בגלל שאני נזהר שלא להידבק בחיידק גורא זה. ההורס כל חלק טובה בנפשנו.

מ עולם לא הפריעה לי העובדה שהי בצלת איננה יפהפיה.

היפהפיות שאת מכירה, ושעולם מכיר, אין להן ובהן מאומה ממה שיש בחבצלת. את חבצלת צריך ללמוד להרגיש, לא להסתכל בה.

(המשך מעמוד 15)

ייאלצו כמה שרים לפרוש. יחד עם גולדה יזכו אז יעקב שמשון שפיר ראי, חיים גבתי, זאב שרף וישראל גלילי.

פי הערכת יחסי הכוחות הפנימיים במפלגת העבודה נראה שיוזשים יהיו כדלהלן:

● חיים צדוק יירש את יעקב שמשון שפירא כשרה-מישפטם.

● אברהם עופר יירש את זאב שרף כשרה-שיכון.

● אהרון און יירש את חיים גבתי כשרה-החקלאות.

השאלה הפתוחה היא: מי יירש את מקור מו של ישראל גלילי, שמקומו כיועץ סת רים שמור לו רק לצידה של גולדה?

חטיבת אחות-העבודה חתבע לשמור על זכותה לקבוע בעצמה את נציגה השני בממשלה ולא את הנמנע שיהיה זה לא

אחר מאשר יעקב בן-אהרון, שכלל הנראה לא יהיה אז מוכלל בהסתדרות. ספיר ייא לץ לבלוע את הצטרדע של שיתוף בן- אהרון בממשלה. אבל מבחינתו גוח לו יותר שבן-אהרון יהיה בממשלה מאשר

מוכלל בהסתדרות. במקרה כזה ייתכן ש יופקד בידי בן-אהרון תיק התחבורה, לי משל. כדי שישתדר בעצמו עם פועלי הגמי לים, מעריציו. לפרס יימסר אז תיק מישני

אחר, כמו תיק הקליטה, או תיק התיירות. בממשלה בראשות ספיר לא יהיה מקום

גם לאהרון ידלון וזאת משום שאין מקום לשני נציגים חשויים של חטיבת מפא"י

לשעבר בממשלה. ספיר יעמוד על כך שנאמנו, אברהם עופר, יהיה שרה-שיכון, וידלון יצטרך לפרוש.

שינוי אפשרי נוסף: ההקלתו שר יהושע רבינוביץ' כשרה-האוצר כי ממזלה בראשות ספיר, אם ייכש רבינוביץ', מראשי הנוש המפא"י, בבחירות המוניציפאליות ולא ייבחר שוב כראש עיריית תני אביב. נראה שבמקרה כזה, בתקופת

שליטונה של גולדה, הוא יכהן כיושב ראש ועדת-הכספים של הכנסת. מישרה זו תהווה עבורו קרש קפיצה לתפקיד שר- האוצר, כאשר יהיה ספיר לראש-ממשלה.

ולבסוף: במקום האחרון בתור עומד גם אבא אבן. אם מסיבות בלתי צפויות לא יוכל ספיר לרשת את גולדה, הרי

מבין כל המועמדים האפשריים טובים סיי כיוויו של אבא אבן לתפקיד ראש-הממ- שלה. במצב כזה יהיו שוב פני הממשלה

שונים לחלוטין. אלא שאו ייקבעו השרים לא על פי נטיותיו המיוחדות של אבן, אלא על פי רצון הבוסים האמיתיים של

המיפלה - אנשי הנוש המפא"י.

מקום בפניה לרבין

ב תשבין ההרכבות והמינויים הפור ליטי הזה בולט העדר שם אחד, שעד לפני כשנה נחשב כמועמד בטוח לשרות: שמו של יצחק רבין, שגריר ישראל בי ווינגטון לשעבר.

אין צורך להתמצא בנעשה מאחורי הקלעים כדי להבין שמעמדו של רבין נמ צא עתה בשפל המדרגה. לא רק שאין הו כל סיכוי להיות שר בממשלה, תיהם שר גולדה וספיר, הנותרים הי איכה אישית מסיבות שונות, אדא שהוא יוכר להיות אסיר תני דה אם יזכה במקום ממוכר ברשיי מת המועמדים לכנסת.

אף-על-פי-כך אין המערך יכול להתנכר לרבין כליל, בייחוד על סמך ההבטחות שניתנו לו בעבר ועתה מתכחשים להן כולם. נראה שגולדה וספיר יעשו מאמצים להפנות את פעילותו הי פוליטית של רבין לאפיקים דא ממשלתיים. לא מן הנמנע שאחרי תקור פת צינון, יגיעו לו לרשת את מקומו של

אריה פינקוס בהנהלת הסוכנות היהודית, או אפילו לשאת בתפקיד הסתדרותי כל- שהו. כיום קשה לתאר את רבין כמוכלל בהסתדרות או כעסקן ציוני. אבל הרמזים העבים כפילים שנתנה גולדה לאחורונה לפיהם תלוי הכל, בהתנהגותו של רבין בארץ, מבשרים חיים קשים לאחת הד מיות הסוליות המבריקות ביותר שצמי חו במציאות הישראלית.

ייתכן שדווקא הברק שלו ועצמאותו הם שיהיו בעוכריו. בדרך הקשה יצטרך רבין להגיע למסקנה שלאנשים כמוהו אין מקום במימד השלטוני המפא"י בי ארץ.